

generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall liksom notificera dem registreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

Artikel 30.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för registrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats hos sekretariatet.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av tio år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje tioårsperiod.

Artikel 31.

Vid utgången av varje tidrymd av tio år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för tillämpningen av denna konvention och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att uppföra frågan om dess revision helt eller delvis på konferensens dagordning.

Artikel 32.

I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 30 här ovan stadgas;

b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 33.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Förslag till konvention angående obligatorisk dödsfallsförsäkring för löntagare i jordbruksföretag.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation;

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 8 juni 1933 till sitt sjuttonde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående obligatorisk dödsfallsförsäkring, vilken fråga innefattas i andra punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager
efterföljande
organisat
i Versa

Varje
denna l
obligato
dem, vil

1. De
tare, an
i hushål
2. Va
tag han

a)
ning
yrke

b)
c)

att e

d)

tagar

e)

f)

är av

korer

lönat

g)

tets-

h)

vilka

inkon

föresh

i) a

ersätt

att ut

3. Från
levande e
gade till f
måner, so

Den nat
berättiga f
att frivillig
för sådant
icke gälla,
kvinna, mö
obligatorisk
försäkra he
Bihang ti

antager denna, den tjugonionde dagen i juni år ettusen niohundra trettiofyra efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

Artikel 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att inrätta eller bibehålla ett system av obligatorisk dödsfallsförsäkring med villkor, som äro minst likvärdiga med dem, vilka angivas i denna konvention.

Artikel 2.

1. Den obligatoriska dödsfallsförsäkringen skall äga tillämpning å arbetare, anställda och lärlingar i jordbruksföretag samt å tjänstefolk, anställt i hushållet hos arbetsgivare inom jordbruket.

2. Varje medlem må dock i sin nationella lagstiftning stadga de undantag han finner erforderliga beträffande

a) arbetare, vilkas lön överstiger viss gräns och, för det fall lagstiftningen icke stadgar ett dylikt allmänt undantag, anställda, vilka utöva yrken, som vanligen betraktas såsom fria;

b) arbetare, som icke erhålla lön i penningar;

c) unga arbetare under viss ålder och arbetare, vilka äro för gamla att erhålla försäkring, då de för första gången bliva löntagare;

d) hemarbetare, vilkas arbetsförhållanden icke äro likartade med löntagares i allmänhet;

e) medlemmar av arbetsgivarens familj;

f) arbetare, vilkas anställning på det hela taget och enligt sin natur är av så kort varaktighet, att de icke komma i tillfälle att uppfylla villkoren för erhållande av prestationer, samt personer, som utföra avlönat arbete allenast tillfälligtvis eller såsom bisyssla;

g) arbetare, som äro invalider, och arbetare, som uppbära invaliditets- eller ålderdomspension;

h) pensionerade tjänstemän, som utföra avlönat arbete, och personer, vilka åtnjuta privat inkomst i de fall, då pensionen eller den privata inkomsten är minst lika stor som den i den nationella lagstiftningen föreskrivna invaliditetspensionen;

i) arbetare, vilka under sina studier giva lektioner eller arbeta mot ersättning i syfte att erhålla en utbildning, som skall sätta dem i stånd att utöva ett mot studierna svarande yrke.

3. Från försäkringsplikten kunna vidare undantagas personer, vilkas efterlevande enligt lag, förordning eller särskild anordning skola bliva berättigade till förmåner, som på det hela taget äro minst likvärdiga med de förmåner, som föreskrivas i denna konvention.

Artikel 3.

Den nationella lagstiftningen skall under villkor, som den äger bestämma, berättiga förut obligatoriskt försäkrade personer, vilka icke åtnjuta pension, att frivilligt vidmakthålla sin försäkring eller ock bevara sin rätt genom att för sådant ändamål erlägga en periodisk avgift; vad nu stadgats skall dock icke gälla, där dylik rätt automatiskt upprätthålles eller, i fråga om gift kvinna, möjlighet står öppen för hennes make, som icke är underkastad obligatorisk försäkring, att erhålla frivillig försäkring och därigenom tillförsäkra henne ålderdoms- eller änkepension.

Artikel 4.

1. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 5 må rätten till pension göras beroende av en väntetid, som medför erläggande av ett minsta antal avgifter såväl från försäkringens början som under en viss tid omedelbart före riskens förverkligande.

2. Väntetidens längd får icke överstiga 60 månader, 250 veckor eller 1,500 dagar, för vilka avgift erlägges.

3. Då väntetiden medför erläggande av visst antal avgifter under loppet av en bestämd tidrymd omedelbart före riskens förverkligande, skola perioder, för vilka ersättning utgått på grund av tillfällig arbetsoförmåga eller arbetslöshet, i den utsträckning och på de villkor, som fastställas i den nationella lagstiftningen, räknas såsom sådana perioder, för vilka avgift blivit erlagd.

Artikel 5.

1. Försäkrad person, som upphör att vara underkastad försäkringsplikt och icke är berättigad till en prestation, motsvarande de avgifter, vilka gottskrivits honom, bevarar sin på dessa avgifter grundade rätt.

2. Den nationella lagstiftningen må likväl begränsa giltigheten av den på avgifterna grundade rätten till utgången av en tidrymd, som skall räknas från dagen för den obligatoriska försäkringens upphörande och vara antingen växlande eller bestämd.

a) Den växlande tidrymden må icke understiga en tredjedel av det sammanlagda antalet perioder, för vilka avgifter skolat erläggas sedan försäkringens början, med avdrag för de perioder, för vilka avgifter icke blivit erlagda.

b) Den bestämda tidrymden må i intet fall understiga aderton månader, men skall den på avgifterna grundade rätten kunna upphöra vid utgången av nämnda tidrymd, såvida icke ett i den nationella lagstiftningen förskrivet minsta antal avgifter dessförinnan gottskrivits den försäkrade på grund av obligatorisk eller fortsatt frivillig försäkring.

Artikel 6.

Dödsfallsförsäkring skall medföra rätt till pension åtminstone för den avlidne försäkrades eller pensionerades icke omgifta änka och efterlevande barn.

Artikel 7.

1. Rätt till änkepension må förbehållas änkor, vilka överskridit viss ålder eller drabbats av invaliditet.

2. Bestämmelserna i moment 1 skola icke äga tillämpning beträffande särskilda försäkringssystem för anställda.

3. Rätt till änkepension må begränsas till fall, där äktenskapet varat viss tid och ingåtts, innan den försäkrade eller pensionerade uppnått viss ålder eller blivit invalid.

4. Rätt till pension må förvägras, om vid tidpunkten för den försäkrades eller pensionerades död äktenskapet blivit upplöst eller till skillnad däri blivit dömt genom utslag, enligt vilket hustrun varit ensam felande.

5. Om flera söka en änkepension, må det belopp, som utbetalas, begränsas så, att det motsvarar en pension.

Artikel 8.

1. Rätt till pension tillkommer barn, som icke överskridit viss ålder, icke understigande 14 år.

2. R
dock g
hon vi
3. J
skaplig

1. P
ringen
som be
loppet

2. D
pension
minimit
beroend
av viss

3. D
för beri
pension
varat, el

Försä
nella lag
liditet u
av natu
validitet

1. R
suspende

a)
försä
rätti

b)
till

ning

2. Per

a)
socia

b)
delac

utan

c)
gåenc

d)
fall i

eller

e)
för a

1. De
försäkring

2. Rätt till pension för barn efter försäkrad eller pensionerad moder må dock göras beroende av, att modern bidragit till barnets underhåll eller att hon vid sin död varit änka.

3. Den nationella lagstiftningen skall angiva de fall, då ett utomäktenskapligt barn skall vara berättigat till pension.

Artikel 9.

1. Pensionen skall beräknas med eller utan hänsyn till den tid, försäkringen varat, och utgå med en bestämd summa, viss procent av den lön, som beaktats i försäkringsavseende, eller en summa, som växlar efter beloppet av erlagda avgifter.

2. Då pensionen växlar med hänsyn till den tid, försäkringen varat, och pensionsrätten är beroende av viss väntetid, skall pensionen, såvida ej visst minimibelopp är utfäst, inbegripa en bestämd summa eller del, som icke är beroende av den tid, försäkringen varat; då pensionsrätten icke är beroende av viss väntetid, må ett utfäst minimibelopp kunna föreskrivas.

3. Då avgifterna avpassas efter lönen, skall den lön, som legat till grund för beräklandet av avgifterna, även läggas till grund för beräklandet av pensionen, vare sig denna växlar i förhållande till den tid, försäkringen varat, eller icke.

Artikel 10.

Försäkringsinrättningarna skola under villkor, som bestämmas av den nationella lagstiftningen, vara bemyndigade att låta personer, som på grund av invaliditet uppbära pension eller kunna göra anspråk därpå, komma i åtnjutande av naturaprestationer, avsedda att förebygga, fördröja, lindra eller häva invaliditeten.

Artikel 11.

1. Rätten till prestationer må kunna helt eller delvis förverkas eller suspenderas,

a) om dödsfallet framkallats genom brottslig handling eller avsiktlig förseelse av den försäkrade eller person, som skulle kunna bli berättigad till efterlevandepension;

b) om den försäkrade eller person, som skulle kunna bli berättigad till efterlevandepension, handlat bedrägligt gent emot försäkringsinrättningen.

2. Pensionen må helt eller delvis suspenderas för tid, då vederbörande

a) helt underhålles på allmän bekostnad eller av en inrättning för socialförsäkring;

b) utan giltig orsak vägrar att iakttaga läkares föreskrifter eller meddelade instruktioner rörande invaliders uppträdande eller med vilja och utan tillstånd undandrag sig försäkringsinrättningens kontroll;

c) åtnjuter annan periodisk kontant prestation på grund av lag angående obligatorisk socialförsäkring, pension eller ersättning för olycksfall i arbete eller yrkessjukdom;

d) efter att hava erhållit änkepension utan förbehåll rörande ålder eller invaliditet sammanlever med en man såsom dennes hustru;

e) är pensionsberättigad på grund av ett särskilt försäkringssystem för anställda men åtnjuter lön, som överstiger visst belopp.

Artikel 12.

1. De försäkrade och deras arbetsgivare skola bidra till anskaffande av försäkringens tillgångar.

2. Den nationella lagstiftningen må från skyldigheten att erlägga avgifter fritaga

- a) lärlingar och unga arbetare under viss ålder;
- b) arbetare, vilka icke erhålla kontant lön eller vilkas lön är mycket låg;
- c) arbetare i tjänst hos en arbetsgivare, vilken betalar avgifterna med en summa, som är oberoende av antalet hos honom sysselsatta arbetare.

3. Bidragsplikt för arbetsgivarna behöver likväl icke föreskrivas i sådan lagstiftning rörande nationell försäkring, vars tillämpningsområde icke är begränsat till löntagare.

4. Offentlig myndighet skall bidraga till anskaffandet av tillgångar eller prestationer för försäkring, som upprättats till förmån för löntagare i allmänhet eller arbetare.

5. Nationell lagstiftning, som vid tiden för antagandet av denna konvention icke kräver erläggande av avgifter från de försäkrade, må kunna fortfara att icke kräva dylika avgifter.

Artikel 13.

1. Försäkringen skall handhavas av inrättningar, som upprättats av offentlig myndighet och icke fullfölja något vinstsyfte, eller ock av statens försäkringsfonder.

2. Den nationella lagstiftningen må likväl anförtro försäkringens handhavande åt inrättningar, som upprättats på initiativ av vederbörande parter eller deras sammanslutningar och vederbörligen godkända av offentlig myndighet.

3. Försäkringsinrättningarnas och statens försäkringsfonders tillgångar skola förvaltas avskilda från allmänna medel.

4. Representanter för de försäkrade skola deltaga i förvaltningen av försäkringsinrättningarna under villkor, som bestämmas av den nationella lagstiftningen, vilken jämväl må meddela bestämmelser rörande deltagande av representanter för arbetsgivarna och offentlig myndighet.

5. De självstyrda försäkringsinrättningarna skola stå under administrativ och finansiell kontroll av offentlig myndighet.

Artikel 14.

1. Besvärsrätt skall tillkomma den avlidne försäkrades eller pensionerades efterlevande i fall av tvist angående prestationer.

2. Dylika tvister skola provas av särskilda domstolar, vari sitta domare, till yrket domare eller icke, vilka äro särskilt förtrogna med försäkringens syften eller vid sin sida hava bisittare, valda bland de försäkrade och deras arbetsgivare.

3. I fall av tvist rörande försäkringsplikt eller storleken av avgifter skall besvärsrätt tillkomma löntagaren och, där bidrag skall lämnas av arbetsgivaren, jämväl denne.

Artikel 15.

1. Utländska löntagare skola vara underkastade försäkrings- och avgiftsplikt under samma villkor som landets medborgare.

2. Försäkrade utlänningar och deras rättsinnehavare skola under samma villkor som landets medborgare äga rätt till prestationer, härrörande från de avgifter, som gottskrivits dem.

3. Försäkrade eller pensionerade utlänningars rättsinnehavare skola, om de äro undersåtar i en medlemsstat, som är bunden av denna konvention och vars lagstiftning följaktligen föreskriver finansiellt bidrag av staten till

anskaffandet av tillgångar eller prestationer för försäkringen enligt artikel 12, även vara berättigade till pensionsunderstöd, -tillägg eller -delar, vilka bestridas med allmänna medel.

Den nationella lagstiftningen kan emellertid åt landets medborgare förbehålla rätten till pensionsunderstöd, -tillägg eller -delar, vilka bestridas med allmänna medel och uteslutande tillkomma sådana försäkrades rättsinnehavare, som överskridit viss ålder vid tiden för den obligatoriska försäkringslagstiftningens ikraftträdande.

5. Eventuellt föreskrivna restriktioner i fall av vistelse utomlands skola icke äga tillämpning å pensionerade, vilka äro undersåtar i medlemsstat, bunden av denna konvention, och vilka äro bosatta å dylik medlems territorium, i vidare mån än de äga tillämpning å undersåtar i det land, där pensionen förvärvats. Pensionsunderstöd, -tillägg eller -delar, härrörande från allmänna medel, behöva dock icke utbetalas.

Artikel 16.

1. Försäkring för löntagare skall regleras av den lag, som är gällande å löntagarens arbetsställe.

2. Från denna bestämmelse kan för åstadkommande av kontinuitet i försäkringen göras undantag genom överenskommelse mellan vederbörande medlemmar.

Artikel 17.

Varje medlem må meddela särskilda bestämmelser rörande arbetare i gränstrakter, vilka arbetare hava sitt arbetsställe å medlemmens territorium men sitt hemvist utomlands.

Artikel 18.

I länder, vilka icke hava obligatorisk dödsfallsförsäkring vid den tidpunkt, då denna konvention först träder i kraft, skall varje då förefintligt avgiftsfritt pensionssystem anses uppfylla denna konventions fordringar, om det garanterar en individuell rätt till pension under villkor, som angivas i artiklarna 19—25 här nedan.

Artikel 19.

1. Rätt till pension tillkommer

- a) änkor, som icke ingått nytt gifte och hava minst två barn att försörja;
- b) föräldralösa barn.

2. Den nationella lagstiftningen skall angiva

- a) de fall då ett utomäktenskapligt barn skall berättiga till änkepension;
- b) den ålder, intill vilken ett barn skall berättiga till änkepension eller äga rätt till pension i sin egenskap av föräldralöst; denna ålder må dock ej understiga 14 år.

Artikel 20.

1. Rätten till änkepension må göras beroende av

- a) att den avlidne maken haft hemvist å medlemmens territorium under en tidrymd närmast före dödsfallet;
- b) att änkan ägt dylikt hemvist under en tidrymd närmast före framställandet av krav på pension.

2. Rätten till pension åt föräldralös må göras beroende av att den senast avlidna av föräldrarna haft hemvist å medlemmens territorium under en tidrymd närmast före dödsfallet.

3. Den tidrymd, under vilken änka eller avliden fader eller moder skall hava haft hemvist å medlemmens territorium, skall fastställas i den nationella lagstiftningen men får icke överstiga fem år.

Artikel 21.

1. Rätt till änkepension eller pension åt föräldralös skall tillerkännas varje sökande, vilkens årliga inkomster, tillsammans med de inkomster, som tillhöra barn eller föräldralösa, gentemot vilka sökanden har försörjningsplikt, icke överstiga en gräns, som skall fastställas i den nationella lagstiftningen med vederbörlig hänsyn tagen till levnadskostnadsminimum.

2. Vid beräkandet av vederbörandes inkomster skola undantagas inkomster intill ett belopp, som skall bestämmas av den nationella lagstiftningen.

Artikel 22.

Pensionen skall utgöra ett belopp, som tillsammans med övriga inkomster, utom de undantagna, räcker att täcka åtminstone den pensionerades väsentliga behov.

Artikel 23.

1. Besvär rätt skall tillkomma sökande i varje tvist om utbekommande av pension eller dennas storlek.

2. Besvären skola prövas av annan myndighet än den, som meddelat beslut i första instans.

Artikel 24.

1. Utländska änkor och föräldralösa, vilka äro medborgare i medlemsstat, bunden av denna konvention, skola äga rätt till pension på samma villkor som landets egna medborgare.

2. Den nationella lagstiftningen må dock göra beviljandet av pension åt utlänning beroende av att denne haft hemvist å medlemmens territorium under en tid, som högst med fem år må överstiga den tid, som föreskrives i artikel 20.

Artikel 25.

1. Rätten till pension må kunna helt eller delvis förverkas eller suspenderas, om änkan eller den person, som åtagit sig ansvaret för den föräldralöses underhåll, erhållit eller sökt erhålla pension genom bedrägeri.

2. Pension må helt eller delvis suspenderas under tid, då vederbörande helt underhålls på allmän bekostnad.

Artikel 26.

Frånsett bestämmelserna i artikel 15 moment 5 har denna konvention icke avseende å vidmakthållandet av rätt till pension i fall av hemvist utomlands.

Artikel 27.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom registreras.

Artikel 28.

Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilkas ratifikationer registrerats hos sekretariatet.

Den träder i kraft tolv månader efter det två medlemmars ratifikationer blivit registrerade av generalsekreteraren.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation registrerats.

Artikel 29.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen registrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem registreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

Artikel 30.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för registrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats hos sekretariatet.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av tio år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje tioårsperiod.

Artikel 31.

Vid utgången av varje tidrymd av tio år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för tillämpningen av denna konvention och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att uppföra frågan om dess revision helt eller delvis på konferensens dagordning.

Artikel 32.

I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 30 här ovan stadgas;

b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 33.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Rekommendation angående invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkringens allmänna principer.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 8 juni 1933 till sitt sjuttonde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring, vilken fråga uppförts på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga formen av en rekommendation, antager denna, den tjugonionde dagen i juni år ettusen niohundra och trettiofve efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

Konferensen,

som antagit förslag till konventioner angående ej blott obligatorisk invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring för löntagare i industriella företag, handelsföretag och fria yrken samt för hemarbetare och tjänstefolk, än även obligatorisk invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring för löntagare i jordbruksföretag,

som anser, att dessa förslag till konventioner angiva de minimivillkor, vilka varje system för obligatorisk invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring från sin början böra motsvara,

som anser det vara önskvärt att fastställa ett antal allmänna principer, vilka erfarenheten visat vara mest ägnade att bidraga till ett rättvist, verkamt och rationellt ordnande av invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkringen,

hemställer, att varje medlem måtte taga följande principer och regler under övervägande:

I. Tillämpningsområde.

1. a) Obligatorisk invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkring för avlönade arbetare bör, utan hänsyn till ålder, kön eller nationalitet, omfatta varje person, som i regel utför avlönat arbete.
b) Då de ekonomiska, sociala och administrativa förhållandena tillåta det, bör den nationella lagstiftningen låta invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkringen jämväl omfatta mindre bemedlade, självständiga arbetare inom industri, handel och jordbruk.
2. Skulle det emellertid anses lämpligt att fastställa en minimiålder för tillträde till försäkringen, bör denna ålder så nära som möjligt ansluta sig till åldern för skolpliktens upphörande och valet av yrke.
3. Fastställande av en maximiålder för tillträde till försäkringen är berättigat allenast ifråga om försäkring, där rätten till pension är beroende av väntetid, och för arbetare, vilka, då de börja att regelmässigt utföra avlönat arbete, äro för gamla att fylla kravet på väntetid före den normala pensionsåldern.
4. Då det finnes lämpligt att (bortsett från den begränsning av lönen, med hänsyn till vilken försäkringen beräknas) fastställa en lönegräns för försäkringsplikten, må icke några andra arbetare uteslutas på denna grund än sådana, vilka, i betraktande av att deras lön avsevärt överstiger den allmänna lönenivå, kunna anses i stånd att på egen hand möta invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsriskerna.

II. Pensioner.

A. Väntetid och försäkringsperioder.

5. Den väntetid, som föreskrives i försäkringssystem, vilka tillförsäkra varje pensionerad en pension till fast belopp eller växlande efter den lön,

som
icke
slutn
tillfö
6.
pensi
dagar
doms
7.
då en
period
tagas
avgift
arbets
8.
en
de
se
av
vi
de
de
va
ti
gj
he
gi
er
sä
fa
ny
se
9.
rättig
torisk
växlar
vits d
det an
10.
hålla
böra
på de
av offe
sedda
11.
komme
verklig
grafisk
sionsål
12. l
eller o
gälland
Bih

som beaktats i försäkringsavseende, bör begränsas till en avgiftsperiod, som icke är längre än vad som är strängt nödvändigt till förhindrande av anslutning i spekulativt syfte och till åstadkommande av viss täckning för tillförsäkrade förmåner.

6. Väntetiden för erhållande av rätt till invaliditets- eller efterlevandepension bör i intet fall överstiga 60 månader eller 250 veckor eller 1,500 dagar, för vilka avgift erlägges; väntetiden för erhållande av rätt till ålderspension bör icke överstiga det dubbla av nämnda maximum.

7. Perioder av tillfällig förvärvsoförmåga till följd av sjukdom, perioder, då en arbeterska icke kan användas till arbete på grund av moderskap, och perioder av ofrivillig arbetslöshet böra inom gränser, som böra fastställas, tagas i betraktande vid väntetidens beräkning och detta, även om inga avgifter betalas från sjuk- eller moderskapsförsäkringens sida eller av en arbetslöshetskassa.

8. a) Försäkringssystem, som begränsa giltigheten av de på grund av erlagda avgifter förvärvade rättigheterna, böra garantera vidmakthållandet av dessa rättigheter under en tid av minst 18 månader från den senaste avgiftsbetalningen, vilken tid skall förlängas vid försäkring, där avgifterna beräknas efter lönen, med minst en tredjedel av den tid, för vilken avgifter skolat erläggas sedan försäkringens början, minskad med den tid, för vilken avgifter icke blivit betalda. Vid beräkandet av denna tid bör hänsyn icke tagas till tid, under vilken den försäkrade varit oförmögen till förvärv till följd av sjukdom, icke kunnat användas till arbete på grund av moderskap, varit ofrivilligt arbetslös eller fullgjort militärtjänst.

b) Ett ytterligare vidmakthållande av genom avgifter förvärvade rättigheter må göras beroende av ett återupptagande av avgiftsbetalning på grund av obligatorisk försäkring eller fortsatt frivillig försäkring eller erläggande av en måttlig avgift för ändamålet; och skall ifråga om försäkringssystem, där avgifterna beräknas efter lönen och pensionerna fastställas med hänsyn till den tid, under vilken försäkringen varat, återupptagandet av avgiftsbetalning bidra till att öka värdet av den rätt, som håller på att förvärfvas.

9. Förut försäkrad person bör äga möjlighet att återförvärva förlorade rättigheter genom erläggande av ett visst antal avgifter på grund av obligatorisk försäkring eller fortsatt frivillig försäkring; då pensionens belopp växlar i förhållande till antalet eller storleken av de avgifter, vilka gottskrivits den försäkrade, bör likväl det föreskrivna antalet avgifter understiga det antal, som föreskrives för den ursprungliga väntetiden.

10. De belopp, som erfordras för vidmakthållande av rättigheter, som hålla på att förvärfvas av försäkrade, vilka under längre tid äro arbetslösa, böra — i betraktande av omöjligheten att lägga bestridandet därav enbart på de i arbete varande försäkrade — åstadkommas med finansiellt bistånd av offentlig myndighet; samma princip bör gälla i fråga om betalningar, avsedda att stärka och förbättra dylika arbetslösas rättigheter.

B. Ålderspension.

11. För försäkringssystem, som stadga högre pensionsålder än 60 år, rekommenderas såsom ett medel att bereda lättnad åt arbetsmarknaden och förverkliga arbetarens rätt till vila på gamla dagar att, såvida landets demografiska, ekonomiska och finansiella förhållanden tillåta det, nedsätta pensionsåldern till 60 år, där så finnes erforderligt, i etapper.

12. Försäkrade, som under ett större antal år utövat ett särskilt mödosamt eller ohälsosamt yrke, böra medgivnas att göra sina rättigheter till pension gällande vid en mindre framskriden ålder än arbetare i andra yrken.

13. a) För att tillförsäkra arbetarna en från umbäranden fri ålderdom bör pensionen täcka de väsentliga levnadsbehoven. Den pension, som beredes varje pensionerad, som uppfyllt fordringarna på viss väntetid, bör följaktligen fastställas med vederbörlig hänsyn tagen till levnadskostnaderna.
- b) I försäkringssystem, där avgifterna äro avpassade efter lönen, böra försäkrade, som gottskrivits avgifter, motsvarande den normala omfattningen av aktivt yrkesliv, tillerkännas en pension, som står i skiligt förhållande till deras sociala ställning under perioden av yrkesmässig verksamhet. Med hänsyn härtill bör den pension, som beredes försäkrade, vilka under 30 år fullgjort sin avgiftsplikt, icke understiga hälften av den lön, som beaktats i försäkringsavseende, från försäkringens början eller under loppet av en viss tidrymd, omedelbart föregående pensionens tillerkännande.
14. Ett tillägg bör tilldelas den pensionerade:
- a) för varje barn, som han har att försörja och är i skolåldern eller under 17 år och fullföljer sin allmänna eller yrkesutbildning eller som till följd av vanförhet icke är i stånd att försörja sig självt.
- b) då hans hustru är äldre eller vanför men icke på grund därav själv är berättigad till pension.
15. Pensionerad, som har behov av ständig hjälp av annan person, bör åtnjuta särskilt tillägg.

C. Invaliditetspension.

16. a) Pension bör tillerkännas försäkrad, som till följd av sjukdom eller vanförhet är ur stånd att förskaffa sig en avsevärd inkomst genom arbete, motsvarande hans krafter, förmåga och utbildning; såsom avsevärd må icke anses en inkomst, som understiger en tredjedel av den vanliga lönen för en frisk arbetare med liknande utbildning och villkor.
- b) I fråga om särskilda slag av försäkringssystem, inrättade till förmån för arbetare eller anställda inom vissa yrken, bör dock nedsättningen av arbetsförmågan beräknas uteslutande med hänsyn till det dittills utövade yrket eller ett liknande yrke.
17. a) För att fylla sin uppgift bör försäkringen garantera varje försäkrad, som blivit invalid efter tillämpligen väntetid, en pension, som täcker de väsentliga levnadsbehoven. Den minimipension, som garanteras varje pensionerad, bör följaktligen fastställas med vederbörlig hänsyn tagen till levnadskostnaderna.
- b) I försäkringssystem, där den garanterade minimipensionen fastställs i visst förhållande till den lön, som beaktats i försäkringsavseende, bör ifrågavarande minimum icke understiga 40 procent av nämnda lönedel. Samma resultat bör eftersträvas beträffande försäkringssystem, där pensionen innefattar en fast och för varje pensionerad lika del och en del, som växlar i förhållande till antalet och storleken av de för hans räkning erlagda avgifterna.
18. Ett tillägg bör tilldelas den försäkrade för varje barn, som han har att försörja och är i skolåldern eller under 17 år och fullföljer sin allmänna eller yrkesutbildning eller som till följd av vanförhet är ur stånd att försörja sig självt.
19. Pensionerad, som har behov av ständig hjälp av annan person, bör åtnjuta särskilt tillägg.

D. Efterlevandepension.

20. a) Änka efter pensionerad eller försäkrad person, som avlidit efter tillämpligen väntetid, bör äga rätt uppbära pension, så länge hon icke ingår nytt gifte.

b) Om tillerkännandet av pension är beroende av andra villkor, bör pension likväl tilldelas änkor, vilka till följd av ålder eller invaliditet äro urständsatte att förtjäna sitt uppehälle eller vilka ha att försörja ett barn, som är i skolåldern eller under 17 år och fullföljer sin allmänna eller yrkesutbildning.

21. Pension bör även utgå till änking, som är invalid och till följd därav varit för sitt uppehälle beroende av försäkrad hustru, som avlidit efter tilländalupen väntetid.

22. a) Pensionen bör tillförsäkra änka (änking som är invalid) ett betydande bidrag till täckande av de väsentliga levnadsbehoven. Huru beräkningen härav än sker, bör pensionens minimibelopp bestämmas med vederbörlig hänsyn tagen till levnadskostnaderna.

b) I försäkringssystem, där avgifterna äro avpassade efter den avlidnes lön, bör pensionen till änka (änking som är invalid) icke understiga hälften av den pension, till vilken den avlidne hade eller skulle haft rätt, om han vid tidpunkten för sin död erhållit invaliditets- eller ålderdomspension. För det fall dylika system fastställa de efterlevandes rätt oberoende av storleken av den pension, till vilken den avlidne hade eller skulle haft rätt, bör likväl pensionen till änka (änking som är invalid) icke understiga 20 procent av den avlidnes lön, som beaktats i försäkringsavseende sedan försäkringens början eller under loppet av en bestämd period omedelbart föregående hans död.

23. a) Varje barn i skolåldern, vars försörjning ålegat pensionerad eller försäkrad person, som avlidit efter tilländalupen väntetid, bör äga rätt till barnpension; denna skall utgå till dess barnet uppnår 17 år, om detsamma fullföljer sin allmänna eller yrkesutbildning, och även därefter, om det till följd av vanförhet är ur stånd att självt försörja sig.

b) Barnpension kan lämnas i form av tillägg till den till barnets moder utgående änkepensionen.

24. a) Den minimipension, som garanteras varje barn, bör utgöra ett betydande bidrag till kostnaderna för barnets underhåll och uppfostran; ifrågasvarande minimum bör vara högre i fall barnet är både fader- och moderlöst.

b) I försäkringssystem, där avgifterna äro avpassade efter den avlidnes lön, bör barnpensionen icke understiga en fjärdedel eller, beträffande fader- och moderlöst barn, hälften av den pension, till vilken den avlidne hade eller skulle haft rätt, om han vid tidpunkten för sin död erhållit invaliditets- eller ålderdomspension. För det fall dylika system fastställa de efterlevandes rätt oberoende av storleken av den pension, till vilken den avlidne hade eller skulle haft rätt, bör likväl barnpensionen icke understiga 10 procent eller, beträffande fader- och moderlöst barn, 20 procent av den avlidnes lön, som beaktats i försäkringsavseende sedan försäkringens början eller under loppet av en bestämd period omedelbart föregående hans död.

25. Om det finnes lämpligt att fastställa ett maximum för det sammanlagda beloppet av efterlevandepensioner, vilka skola kunna beviljas med hänsyn till en avliden person, bör detta maximum, där efterlevandepensionerna avpassas efter den avlidnes pension, icke understiga det pensionsbelopp med däri inräknade förhöjningar för försörjningsplikt gentemot familj, vartill den döde hade eller skulle haft rätt, och, där efterlevandepensionerna avpassas efter den avlidnes lön, hälften av den avlidnes lön, som beaktats i avseende å hans försäkring.

26. Efterlevande, vilka icke kunna tillerkännas pension, enär villkoren därför icke blivit uppfyllda, böra (förutsatt att ett minimiantal avgifter gott

skrivits den döde) tilldelas ett engångsbelopp, som sätter dem i stånd att anpassa sig efter den förändring i deras levnadsförhållanden, som förorsakats genom familjeöverhuvudets död.

27. I länder, där begravningskostnaderna icke enligt lag eller sedvänja täckas av annan försäkring, särskilt sjukförsäkring, bör dödsfallsförsäkringen vid den försäkrades död medföra rätt till ersättning för skäligen begravningskostnader.

E. Bestämmelser rörande suspension eller nedsättning av pensioner.

28. Då suspension eller nedsättning av invaliditets-, ålderdoms- eller efterlevandepension föreskrives i händelse av konkurrens med pensioner, vilka förvärfvas på grund av annat socialförsäkringssystem eller system för pensioner eller ersättning för olycksfall i arbete eller yrkessjukdomar, böra bestämmelserna om suspension eller nedsättning möjliggöra för den pensionerade att helt komma i åtnjutande av den högsta pensionen, och bör han under alla förhållanden erhålla den del av invaliditets-, ålderdoms- eller efterlevandepensionen, som motsvarar hans egna bidrag.

29. Då en invaliditets- eller ålderdomspension suspenderas av annan orsak än konkurrens med annan pension, bör den familj, vars försörjning ålegat den person, för vilken pensionen indrages, tilldelas ett underhållsbidrag, motsvarande hela pensionen eller en del därav.

III. Tillgångar.

30. a) Försäkringens tillgångar böra anskaffas genom bidrag från de försäkrade och deras arbetsgivare.

b) Offentlig myndighet bör giva finansiellt stöd åt försäkringen.

31. Den försäkrades bidrag bör i princip icke överstiga bidraget från hans arbetsgivare.

32. Arbetsgivaren bör svara för hela eller större delen av de sammanlagda bidragen beträffande arbetare, vilka endast erhålla ersättning in natura, samt hemarbetare och lärlingar, vilkas lön icke överstiger visst belopp.

33. Staten bör svara för bidragen under tider av obligatorisk militär-tjänstgöring, som fullgöres av personer, vilka voro försäkrade före sitt inträde i nämnda tjänstgöring.

IV. Administration.

34. Den nationella lagstiftningen bör föreskriva, att försäkrade kvinnor bliva rättvist representerade i invaliditets-, ålderdoms- och dödsfallsförsäkringens förvaltande organ.